

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' όγδοήκοντα έπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ο Ρωμhos τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνη.
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — διότι τούς ανέχομαι,
μοναχά 'ο άς 'ολαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν.
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρεχει τό 'Ελληνικόν
Συνδρομή για ναθε χρόνο — φουγκα δώδεκα και μονο,

για τα ξένα όμως μέση — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θα γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νιαραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'στών φόρον τήν αντίρα — κι' όΡωμhός μας μία δεκάρα.

Έξη τοῦ 'Ιουνίου
και σύναψς δανείου.

Ποῦντος έβδομηντα ένα και άκόμη εκατόν,
προσέρτια μεγάλων έν 'Αγγλία τελεσθών.

Πράγματα συνειθισμένα
και κοινά και τετριμμένα.

Φως φανερά ληστεύονται τά τόσα τελωνεία
μετά πατάγου και βοῆς φωνάς' ή κοινωνία.
Τά τελωνεία κλέβονται ήμέρα μεσημέρι,
τά τελωνεία κλέβονται και κτίζονται παλάτια,
τά τελωνεία κλέφτικο κατήντησαν λημέρι,
τά τελωνεία κλέβονται κι' άνοίξετε τά μάτια.

Υψώνει γαῦρον κεφαλήν και ή λαθρεμπορεία,
άλλ' όμως είναι παλαιά και τοῦτο ιστορία.
Μέσα' στην τόση βρωμά μας, μέσα' στην τόση λέρα,
αὐτά θαρρῶ πῶς πράγματα δέν φαίνονται καινούρια,
αὐτά τά' συνειθίσαμε, τά λέμε νύκτα' μέρα,
και άδικα επήραμε για τούς τελῶνας φούρια.

Τό έθνος, δόξα τῇ θεῷ, δέν έχει' λίγα πλούτη,
κι' άποῦ οί άλλοι κλέβουνε, άς κλέψουνε και τοῦτοι.
Πῶς πρὸς τούς νόμους θέλετε από τελῶνας σέβας;
πῶς θέλετε να κάθωνται χωρίς μπουκιά στο στόμα;
δέν τρέχει αίμα 'Ελληνας και εἰς αὐτῶν τάς φλέβας;
δέν ζοῦν κι' αὐτοί 'στό κλασικόν τῶν Παρθενῶνων χῶμα;

Γιατί λοιπόν, παρακαλῶ, και τούς τελῶνας πιάνουν
και τούς παιδεύουν άδικα και άνακρίσεις κάνουν;
'Εδῶ, πού άνθρωπος κανείς τόν άλλον δέν πιστεύει,
μου φαίνεται παράξενο άμα κανείς δέν κλέβη,
τό δέ σουφρώνειν κάποτε κι' έν δήμῳ και κατ' οἶκον
παντός γνησίῳ 'Ελληνας τό θεωρῶ καθήκον.

'Αφῆτε τούς τελῶνας μας άμέσως έλευθέρους,
μουντζῶστε τήν άνάκρισιν και τάς επιτροπάς,
κι' άποῦ κι' εκείνοι συγχωροῦν τούς υποδεεστέρους
ας συγχωρήσωμεν κι' ήμεῖς τάς τόσας των κλοπάς.
'Εν σώμα πάντες εἴμεθα σ' αὐτό τό κλεφτοχώρι.
και' ό θεός τόν πονηρόν τελῶνην έσυγχώρει.

Φως φανερά ληστεύονται τά τόσα τελωνεία
μετά πατάγου και βοῆς φωνάς' ή κοινωνία.
'Αλλ' άς φανοῦν οἰκτιρόμενα και δι' αὐτό τά πλήθη,
μή λησιμονῶμεν πῶποτε τά πατριά μας ἥθη,
κι' ό χρόνος δλων τῶν κακῶν τήν λήθην θά κεράσῃ,
και τοῦτο θά λησιμονῆθῃ, και τοῦτο θά περάσῃ.

